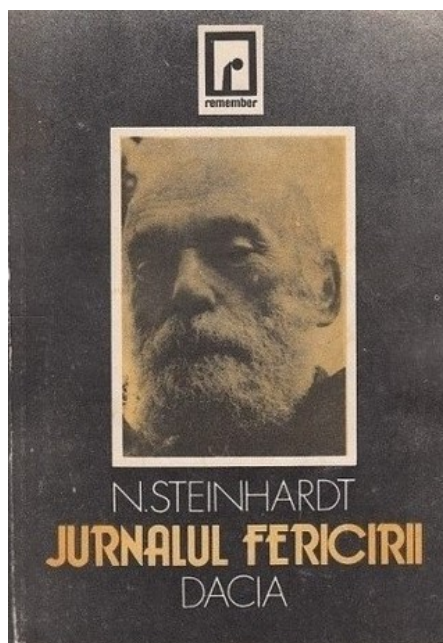

Jurnalul fericirii

Nicolae Steinhardt

Download now

Read Online ➔

Jurnalul fericirii

Nicolae Steinhardt

Jurnalul fericirii Nicolae Steinhardt

„O carte splendida, amestec inextricabil de notatie cotidiana, amintire, confesiune, hermeneutica, humor, tragedie, istorie, universalitate, metafizica, fiziologie, citate de lectura... N. Steinhardt dovedeste aceeasi uluitoare forta de patrundere in adevarul lucrurilor dincolo de coaja groasa a locului comun. Literatura noastra s-a imbogatit cu o carte de prima mina, la care vom simti nevoia sa ne intoarcem nu o data, in clipe de restriste, dar si de bucurie.”

- Nicolae Manolescu

Jurnalul fericirii Details

Date : Published 1991 by Dacia

ISBN : 9789733502104

Author : Nicolae Steinhardt

Format : Paperback 421 pages

Genre : Nonfiction, European Literature, Romanian Literature, Philosophy, Religion

[Download Jurnalul fericirii ...pdf](#)

[Read Online Jurnalul fericirii ...pdf](#)

Download and Read Free Online Jurnalul fericirii Nicolae Steinhardt

From Reader Review Jurnalul fericirii for online ebook

Xandra says

loads of religious hogwash: check
primitive views on women to make god proud: check
jew converts to eastern orthodox christianity: check
horrors of communism: check
ignorant views on homosexuality: check
intolerance towards gypsies: check
histrionic writing: check

Oh yeah, Romanians will love this. For how long, I wonder?

Ghemot says

Biografia aceasta poate fi considerat? ?i o carte de teologie. Ceea ce o diferen?iaz? îns?, este sinceritate ?i transparen?a autorului. Acesta este unul din motivele pentru care a fost primit? de unii cititori care au o oarecare antipatie fa?? de literatura teologic? "clasic?".

Cosmina Franciuc says

Jurnalul fericirii pentru mine reprezint? cea mai clar? dovad? a faptului c? exist? lecturi menite unui anumit moment în via?a noastr?. L-am început de prea multe ori s? mai pot ?ine minte num?rul, fiecare încercare având acela?i rezultat al câtorva pagini citite ?i al sentimentului de “ prea mult, prea departe, prea greu de p?truns”. Momentul unei nevoi urgente de sens, de motiva?ie ?i de noi perspective reprezint? momentul meu pentru Jurnalul fericirii de N. Steinhardt.

N. Steinhardt propune o surs? ineputabil?, dar verosimil? de fericire. Inepuizabil? pentru c? nu se afl? în exterior, ci mereu în interiorul fiin?ei, în con?tiin?? ?i credin??. Aceste spa?ii sunt accesibile doar eului, protejate prin luciditate ?i determinare de orice intemperie social?, regim politic ?i împrejurare (“ nu izbutind s? te faci auzit, ci r?mânând zdrav?n la minte duceai mai departe mo?tenirea omului”), ineputabil? pentru c? provine din libertatea min?ii. Verosimilitatea este testat? ?i validat?, în mod paradoxal de suferin??. de timpul marilor încerc?ri. Fericirea nu se explic? doar prin atingerea de scopuri, traseul parcurs devine izvor de mare bucurie ?i genereaz? “ un sim??mânt (crescând) de inexplicabil? ?i covâr?itoare euforie”.

“Patima invidiei este incomparabil mai activ? decât egoismul, maladie benign?. Iar virusul egalit??ii ne îndeamn? s? ne vrem r?ul cu înver?unare. Ura fa?? de ceilal?i poate fi mai puternic? decât iubirea de sine”

“Noble?ea ?i cavalerismul nu sunt simple nostalgii, sunt cu din totul alt domeniu (ca ?i cre?tinismul pe care îl reflect?): al secretelor sau re?etelor de fericire”

“ Dar tocmai asta e diferen?a dintre copil?rie ?i maturitate : durerea recunoscut? ?i r?bdat?, acceptarea inevitabilei diferen?e de nivel dintre puritatea nun?ii ?i a s?rb?torii ?i impuritatea zilelor de rând ?i anilor pe ?art”

“ R?ul poate s?-l fac? oricine, cât de nevolnic ar fi. Binele îns? e numai pentru sufletele tari ?i firile c?lite. R?ul : lapte pentru copii ; binele : carne pentru adul?i”

“Biciuitoare, antrenante, deschiz?toare de perspective ?i ferestre sunt cele ale gândului, ale jertfei, ale omerc?irii dup? adev?r”

”C?ci spiritul nu poate sufla decât acolo unde e libertate ?i unde virtutea iese din liber? alegere”

“c? via?a – desigur infinit superioar? mor?ii - nu este nici ea bunul suprem dac? nu e înso?it? de calitatea-i ab initio consubstan?ial?, adic? de libertate”

Angela says

Un jurnal al disperarii, al deznadejdii, un urlat de durere, o asumare senina a vietii, o revolta (uneori secreta, alteori tunatoare), o marturie trista a unei perioade a carei cruzime nu poate fi surprinsa în cuvinte...Toate acestea...cu zambetul (usor amar, usor ironic, uneori inecat de lacrimi retinute...)al unui invingator... Dureros de trist, se citeste cu pumnii stransi...de indignare...de neputinta...de umilinta...din plin simtite, ca martori muti ai scriitorului.

Alisu' says

"Tortura fara unelte, prin asezarea fata-n fata, in vid, a doua entitati: omul si timpul pur. Tortura prin Timp. Omul si Timpul, nimic altceva: umple-l! Timpul, unealta invizibila, care nu lasa urme, mai putin chiar decit bastonul de cauciuc. Timpul, darul cel mai de pret; si dusmanul cel mai necrutator cind e izolat si abstract, cind nu mai e decit clopot de vid in care persista a vietui numai nelinistea, nesiguranta, inchipuirea dezlantuata.

Concluzia practica? Una cunosc: sa-si umple tot omul memoria cu fapte bune ca sa aiba cu ce se obloji si mingia. Ele singure, pot indulci scurgerea lenta si rece a timpului pur."

Marius says

Recitit 01 Apr 2015 - 11 Apr 2011

Mai mult cre?tinism ?i infinit mai autentic ?i mai proasp?t am înv??at de la ovreiul Steinhardt decât de la b?rbo?ii no?tri. Un cre?tinism de care nu mi-e ru?ine, care te înnobileaz? în a?a fel încât, pe urm?, ?i-e ?i ru?ine s? mai fii prost, tic?los, la?, iritat de cei din jur. Singura carte care m-a înv??at s? deosebesc oamenii care se trag din maimu?? de oamenii crea?i de Dumnezeu (cum spune un citat din carte).

Lec?ii de via?? primesc doar de la cei care au suferit ?i au trecut prin situa?ii limit?, existen?iale. De la domnul N. Steinhardt de exemplu.

Giacomo Gubert says

Nicu Steinhardt ed il diario della felicità

Una recensione per ascoltare la voce dello scrittore romeno, di origine ebraica, Nicu Steinhardt (1912-1989). Nicu condivide in pieno le esperienze sociali del suo popolo nel secolo trascorso: avendo partecipato da giovane ai movimenti anticomunisti, è presto incarcerato dal regime comunista romeno per poi essere rilasciato, assieme a molte migliaia di detenuti politici, nei primi anni della dittatura di Ceausescu. L'esperienza della prigione (1969-1964) contribuisce in maniera decisiva alla sua maturazione spirituale: in prigione si converte ad un cristianesimo radicale segnato dall'esperienza forte del perdono. Nel 1980 entra nel monastero di sant'Anna, a Rohia (nel Maramures, la provincia settentrionale della Transilvania) continuando la sua attività di scrittore, traduttore e animatore di circoli letterari e spirituali. Ci ha lasciato un diario, intitolato significativamente Diario della felicità (confiscato nel 1972 dalla polizia segreta romena, la Securitate, fu poi riscritto e completato. Fu pubblicato postumo, in Italia è stato edito il Mulino), in cui alterna i ricordi del periodo di prigionia e della giovinezza a riflessioni spirituali e letterarie. Ascoltiamo alcuni brevi brani di questo diario.

LA PREGHIERA "Allora (Nicu era in prigione ndr) mi sono gettato in un'acqua sconosciuta, senza sapere nuotare e cogli occhi chiusi; o nel forno rovente, credendo solo a metà o per un quarto o di meno, quasi per niente, ma essendo tanto disgraziato da aver avuto fede nel momento in cui la disgrazia stessa ha sostituito la fede. Senza vergogna. Non mi sono vergognato di pregare. Forse anche per questo sono stato ascoltato".

IL BATTESTIMO "I due preti greco-cattolici assisteranno al (mio ndr) battesimo e io dirò il Credo davanti ai preti cattolici sia come omaggio alla loro fede, sia come testimonianza che intendiamo dare vita all'ecumenismo durante il pontificato di Giovanni XXIII. Tutti e tre mi chiedono di considerarmi battezzato nel nome dell'ecumenismo e di promettere di lottare – se un giorno uscirò di prigione – per la causa dell'ecumenismo, sempre. Lo prometto con tutto il cuore".

L'AMOR DI PATRIA ROMENO "Ci rendiamo conto, sia io che lui (un compagno di detenzione ndr), che siamo ugualmente innamorati di ciò che ci sembra giusto chiamare il fenomeno romeno, in altre parole, innamorati del popolo romeno, del paesaggio, del cielo, delle abitudini, degli interni delle case, dei campi, dei monti, della cipolla, della grappa, della ospitalità, dell'equilibrio del nostro spazio". Nicu Steinhardt pensa infatti che il popolo romeno abbia la missione di stabilire un equilibrio tra lo spirito occidentale, catturato dal denaro e quello orientale, che disprezza la vita.

IL PERDONO "Io credo che se esci dalla prigione ed, in seguito alle sofferenze patite, ti ritrovi con desideri di vendetta e con sentimenti di acredine, sono stati inutili la prigione e le sofferenze. Se, invece, il risultato è un insieme di pace, di comprensione e di ripugnanza per ogni violenza e furbizia, anche le sofferenze e le prigioni sono state utili ed appartengono alle vie misteriose che il Signore ama percorrere. Deve essere cresciuta a dismisura la forza di amare, all'uscita dalla prigione".

Ioana says

[<http://www.nistea.com/solutii.html>]

TREI SOLUTII

Testament politic

Pentru a iesi dintr-un univers concentrationar - si nu e neaparat nevoie sa fie un lagar, o temnita ori o alta forma de incarcare; teoria se aplica oricarui tip de produs al totalitarismului - exista solutia (mistica) a credintei. Despre aceasta nu va fi vorba in cele ce urmeaza, ea fiind consecinta harului prin esenta selectiv.

Solutia intai: a lui Soljenitîn

In Primul cerc, Alexandru Isaievici o mentioneaza scurt, revenind asupra-i in volumul I al Arhipelagului Gulag.

Ea consta, pentru oricine paseste peste pragul Securitatii sau altui organ de ancheta, in a-si spune cu hotarare: in clipa aceasta chiar mor. Ii este permis a-si vorbi consolandu-se: pacat de tineretele ori vai de batranetele mele, de nevasta mea, de copiii mei, de mine, de talentul ori de bunurile ori puterea mea, de iubita mea, de vinurile pe care n-am sa le mai beau, de cartile pe care n-am sa le mai citesc, de plimbarile pe care n-am sa le mai fac, de muzica pe care n-am sa o mai ascult etc. etc. etc. Dar ceva e sigur si ireparabil: de-acum incolo sunt un om mort.

Daca asa gandeste, nesovaitor, insul e salvat. Nu I se mai poate face nimic. Nu mai are cu ce fi amenintat, santajat, amagit, imbrobodit. De vreme ce se considera mort, nimic nu-l mai sperie, imbrobodi, atrage, atata. Nu mai poate fi amorsat. Nu mai are - fiindca nu mai spera, fiindca a iesti din lume - dupa ce jindui, ce pastra sau redobandi, pe ce isi vinde sufletul, linistea, onoarea. Nu mai exista moneda in care sa-i poata fi achitat pretul tradarii.

Se cere insa, fireste, ca hotararea sa fie ferma, definitiva. Te declari decedat, primesti a te invoi cu mortii, desfiintezi orice speranta. Te poti regreta, ca doamna d'Houdetot, poti regreta, insa aceasta sinucidere morala si prin anticipatie nu da gres. Riscul unei cedari, al consimtirii la denunt, al unei recunoasteri fanteziste a pierit cu desavarsire.

Solutia a doua: a lui Alexandru Zinoviev

Este cea gasita de unul din personajele cartii Inaltimile gaunoase. Personajul e un om tanar, prezentat sub porecla alegorica Zurbagiul. Solutia sta in totala neadaptare in sistem. Zurbagiul nu are domiciliu stabil, nu are cate in regula, nu e in campul muncii; e un vagabond, e un parazit, e un coate goale si o haimana. Traieste de azi pe maine, din ce i se da, din ce pica, din te miri ce. E imbracat in zdrente. Munceste pe apucate, uneori, cand si daca i se ivate prilejul. Isi petrece mai toata vremea in puscarii ori lagare de munca, doarme pe unde apuca. Hoinarest. Pentru nimic in lume nu intra in sistem, nici macar in cea mai neinsemnata, mai pacatoasa, mai neangajanta slujba. Nici macar pazitor la porci nu se baga, neurmand pilda eroului unei nuvele a lui Arthur Schnitzler: acela, obsedat de frica de raspundere, sfarseste porcar. NU, Zurbagiul s-a proiectat (in stil existentialist) odata pentru totdeauna caine de pripas, capra raioasa, calugar budist cersetor, smintit, nebun pentru (intru) libertate.

Un asemenea om, aflat la marginea societatii, e si el imun: nici asupra lui nu au de unde exercita presiuni, nu au ce-i lua, nu au ce-i oferi. Il pot oricand inchide, hartui, dispretui, batjocori: dar le scapa. Odata pentru totdeauna a consimtit a-si trai propria viata conform exemplului si modelului unui perpetuu azil de noapte. Din saracie, neincredere, neseriozitate si-a facut un crez; se aseamana unui animal salbatic, unei fiare jigarite, unui talhar la drumul mare. E Ferrante Palla al lui Stendhal. E Zacharias Lichter al lui Matei Calinescu. E un iurodivii laic, un drumet neplictisit (iar Wotan coborand pe acest pamant ce nume poarta? Der Wanderer), un jidov ratacitor.

Si-i slobod la gura, vorbeste de istov, da glas celor mai primejdioase anecdote, nu stie ce-i respectul, toate le ia de sus, spune ce-i trece prin minte, rosteste adevaruri pe care ceilalti nu-si pot ingadui se le soptasca. E

copilul din povestea regelui gol, a lui Andersen. E bufonul regelui Lear. E lupul din fabula - si ea indrazneata - a lui La Fontaine: habar nu are de zgarda.

E liber, liber, liber.

Solutia a treia: a lui Winston Churchill
si Vladimir Bukovsky

Ea se rezuma: in prezenta tiraniei, asupririi, mizeriei, nenorocirilor, urgiilor, napastelor, primejdiilor nu numai ca nu te dai batut, ci dimpotri va scoti din ele pofta nebuna de a trai si de a lupta.

In martie 1939, Churchill ii spune Marthei Bibescu: "Va fi razboi. Praf si pulbere se va alege din imperiul britanic. Moartea ne pandeste pe toti. Iar eu simt ca intineresc cu douazeci de ani".

Cu cat iti merge mai rau, cu cat greutatile mai imense, cu cat esti mai lovit, mai impresurat ori mai supus atacurilor, cu cat nu mai intrezezi vreo nadejde probabilistica si rationala, cu cat cenusiul, intunerecul si vascosul se intensifica, se puhaveasc si se incolacesc mai inextricabil, cu cat pericolul te sfrunteaza mai direct, cu atat esti mai dornic de lupta si cunosti un simtamant (crescand) de inexplicabila si covarsitoare euforie.

Esti asaltat din toata partile, cu forte infinit mai tari ca ale tale: lupti. Te infrangi: le sfidezi. Esti pierdut: ataci. (Asa vorbea Churchill in 1940). Razi, iti ascuti dintii si cutitul, intineresti. Te furnica fericirea, nespusa fericire de a lovi si tu, fie chiar infinit mai putin. Nu numai ca nu deznadajduiesti, ca nu te declari invins si rapus, dar si gusti din plin bucuria rezistentei, a impotrivirii si incerci o senzatie de navalnica, dementa voiosie.

Solutia aceasta, fireste, presupune o tarie de caracter exceptionala, o conceptie militara a vietii, o formidabila indarjire morala a trupului, o vointa de otel innobilat si o sanatate spirituala adamantina. E probabil ca presupune si un duh sportiv: sa-ti placa batalia in sine - incaierarea - mai mult decat succesul.

E si ea salutara si absoluta, deoarece e bazata pe un paradox: pe masura ce ei te lovesc si-ti fac mai mult rau si-ti impun suferinta din ce in ce mai nedrepte si te incoltesc in locuri mai fara iesire, tu te veselesti mai tare, tu te intaresti, tu intineresti!

Cu solutia Churchill se identifica si solutia Vladimir Bukovsky. Bukovsky povesteste ca atunci cand a primit prima convocare la sediul KGB n-a putut inchide un ochi toata noaptea. Firesc lucru, isi va spune cititorul cartii sale de amintiri, cum nu se poate mai firesc; nesiguranta, frica, emotia. Dar Bukovsky urmeaza: n-am putut dormi de nerabdare. Abia asteptam sa se faca ziua, sa fiu in fata lor, sa le spun tot ce cred eu despre ei si sa intru in ei ca un tanc. Fericire mai mare nu-mi puteam inchipui.

Iata de ce n-a dormit: nu de teama, de ingrijorare, de emotie. Ci de nerabdarea de a le striga adevarul de la obraz si de a intra in ei ca un tanc!

Cuvinte mai extraordinare nu cred sa se fi pronuntat ori scris vreodata in lume. Si ma intreb - nu pretind ca e asa cum spun eu, nu, catusi de putin, ma intreb doar, nu pot sa nu ma intreb - daca nu cumva universul acesta, cu toate roiurile lui de galaxii cuprinzand fiecare mii ori milioane de galaxii fiecare cu miliarde de sori si cel putin cateva miliarde de planete in jurul acestor sori, daca nu cumva toate spatiile, distantele si sferile acestea masurate in ani-lumina, parseci si catralioane de mii de mile, toata viermuirea aceasta de materie. Astri, comete, sateliti, pulsari, quasari, gauri negre, pulberi cosmice, meteori, mai stiu eu ce, toate relele, toti eonii, toate timpurile si toate cuantumulurile spatio-temporale si toate astrofizicile newtoniene ori relativiste au luat fiinta si exista numai pentru ca sa fi putut fi exprimate aceste cuvinte ale lui Bukovski.

Concluzie

Tustrele solutii sunt certe si fara gres.

Altele pentru a iesi dintr-o situatie-limita, dintr-un univers concentrationar, din mrejele unui proces kafkian, dintr-un joc de tip domino, labirint sau camera de ancheta, din teama si panica, din orice cursa de soareci, din orice cosmar fenomenal nu stiu sa existe. Numai acestea trei. Insa oricare din ele e buna, suficienta si izbavitoare.

Luati aminte: Soljenitsyn, Zinoviev, Churchill, Bukovsky. Moartea consimtita, asumata, anticipata, provocata; nepasarea si obraznicia; vitejia insotita de o veselie turbata. Liberi sunteti sa alegeti. Dar se cuvine sa va dati seama ca - lumeste, omeneste vorbind - alta cale de a infrunta cercul de fier - care-i in buna parte si de creta (vezi Starea de asediu a lui Camus: temeiul dictaturii e o fantasma: frica) - e foarte indoielnic sa gasiti.

Veti protesta poate, poate, considerand ca solutiile subinteleg o forma de viata echivalenta cu moartea, ori mai rea ca moartea ori implicand riscul mortii fizice in orice clipa. Asta asa este. Va mirati? Pentru ca nu l-ati citi pe Igor Safarievici, pentru ca inca nu ati aflat ca totalitarismul nu e atat inchegarea unei teorii economice, biologice ori sociale cat mai ales manifestarea unei atractii pentru moarte. Iar secretul celor ce nu se pot incadra in haul totalitar e simplu: ei iubesc viata, nu moartea.

Moartea, insa, cine, Singur, a invins-o? Cel ce cu moartea o a calcat.
Nicolae Niculescu*

* E inutil, credem, a explica ratiunea adoptarii acestui pseudonim. Reamintim ca textul fusese destinat unei circulatii mai mult sau mai putin restranse. E, de asemenea, inutil a insista asupra legaturii intrinseci dintre cele doua testamente ale lui N. Steinhardt. Cuvantul era pentru el doar o expresie a faptei.

Raul says

O carte sublim?, excelent?, profund?, zguduitoare, plin? de lec?ii.

Iuliana Onica says

"Minuni vor fi in cursul anilor de închisoare cu duiumul. Cine a trecut prin închisoare nu numai ca nu se îndoie?te de minuni, ci se mira ca nu sunt recunoscute de toata lumea ca lucrul cel mai normal"
Fericirea datorata botezului primit in închisoare.

Lorena says

Un fel de meditatie la religie, stiinte politice, filozofie, comunicare, psihologie... Cuvinte grele, apasate, intelesuri profunde... Cu alte cuvinte, FERICIRE e cand NU te astepti la NIMIC...

Felicia says

Not that I wouldn't have knew it already, but this book made me realize that I will always be strongly "connected" to Romania and the romanian spirit.

Carmen Movil? says

M? feresc de data aceasta s? pun raiting pe spiritual ?i pe memoriile redactate în acest "Testament literar". Cititorul jurnalului nu trebuie s? se a?tepte la a fi înduio?at sau chiar consolât prin aceast? lectur?, nu. Textul este cu adev?rat o senin?tate ?i o fericire a cunoa?terii (de orice fel) pus? pe foaia alb?. Nu am citit ?i nici nu am utilizat "Jurnalul fericirii" "ca un ambalaj pentru satisfacerea propriilor convingeri ?i pasiuni" (termenii lui Umberto Eco), dar s-a transformat singur într-un pansament al con?tiin?ei. În alte cuvinte, memoriile lui Nicolae Steinhardt sunt pic?turi r?coroase de ra?iune, curaj ?i iubire într-un ocean al dezam?girii. Dac? veghea somnului na?te mon?tri, aceast? pur? hermeneutic? e un strig?t de trezire.

Mihai says

It's probably the best book I red. It's Nicu Steinhardt's ability to correlate various kind of events, writings or people behaviour from the Christian point of view that makes you admire him as a memorable person.

celtic sun says

Recomand cartea tuturor celor care cred ca peste absolut toate,rugaciunea reprezinta temelia vietii unui om;fara ea,toate celelalte lucruri sunt lipsite de esenta;rugaciunea este singura cale de comunicare de Dumnezeu,care abia El iti arata frumusetea lucrurilo marunte care te inconjoara. Gestul...de fapt,curajul de care a dat dovada Steinhard este unul inimaginabil:convertirea lui la crestinism in perioada comunismului a fost un eroism launtric, care l-a ajutat sa gaseasca drumul spre linistea sufleteasca.

Daniela says

Makes you wonder how fulfilment and completion can be attained in the least expected places, how values twist and bounce, how redemption can occur when one is on the verge of dehumanisation. The book explains Christinity in terms of eccentric analogies (Christ himself is an eccentric, a non-conformist!) and references to contemporary art (fellini's movies, dali's paintings) which endear Steinhardt to the well-read yet uninitiated reader. It lacks that dogmatism which may render some religious readings inaccessible to contemporary readers!

mirela Darau says

Am inceput cartea la recomandarea unor prieteni la care tin mult. Dar incepand sa citesc mi-am dat seama ca

e mai mult decat o simpla lectura, de fapt mai mult decat o lectura complicata, mai degraba [a fost nevoie sa o las putin pe stand-by, pana sa o pot relua si savura cum se cuvine:]... Am gasit o intreaga lume a gandurilor, a ideilor, a frumosului si uratului deopotriva, intrepatrunse, asa cum si apar in viata, dc ne silim sa ne uitam mai indeaproape.

Am gasit lucruri in care am putut sa-mi vad, ceva din mine -nu stiu sa-l numesc - in lumina reflectoarelor, clar exprimat; au fost lucruri ce m-au facut sa zambesc, altele ce mi-au induiosat inima. In fine, e o calatorie interesanta, ce m-a imbogatit: ca si muritor de rand, si ca si crestin.

Imi place atitudinea lui Steinhardt, ma inveseleste! Mi se pare intr-adevar un jurnal al fericirii: dar nu doar al fericiei lui, pentru ca - oarecum inexplicabil - m-am simtit si eu trasa in jocul lui, in trairile si dilemele lui, in frumusetea vietii traita din abundenta!

"De n-as fi crestin! Iata insa ca sunt. Clopotele acum si pe mine ma cheama prietenos, familiar. Intr-un anume fel ma pot dezvalui si eu ca-n *Caravana lui Hauff: Ich bin der Rauber Orbasan. Crestinismul ma pastreaza cu ceva tineresc in mine si neplictisit, nedezamagit, nescarbit, nesuparat. Prezentei vesnic proaspete a lui Hristos ii datorez sa nu dospesc si fermentez in supararea pe altii si pe mine. Acesta-i norocul meu, nefiresc, negandit: sa-mi fie dat sa cred in Dumnezeu si in Hristos [...] Numai crestin fiind ma viziteaza - in pofida oricarei ratiuni - fericirea, ciudat ghelir."*

Octavian Georgescu says

Jurnalul îndr?gostirii de ortodoxie ?i poporul român profund.

Andreea says

Dup? aproape trei ani de întreruperi ?i iar începuturi iat? c? "Jurnalul fericirii" s-a terminat ?i pentru mine. Cartea, fiindc? lec?ia tulbur?toare a bucuriei în pofida celorlalte a r?mas pe parcurs ?i de acum încolo. Steinhardt, ateu obosit în suflet descoper? nebunia crucii lui Hristos, osândit a r?mâne ve?nic fascinat ?i îmbucurat de ea. Autorul jurnalului ciocne?te brut întreb?rile dificile ?i confrunt? curajos afirma?ii ce au greutate de axiom?. ?i toate piesele se a?az? coerent pentru c? Steinhardt e neclintit în r?spunsul g?sit vie?ii: Dumnezeu.

Madalina says

E X T R A O R D I N A R ? !
